

chọc cho chị Ngà la lên “oai oái” và rượt đi chạy quanh gốc cột. Chỉ vậy thôi. Sau đó, dì lại quên ngay mọi chuyện để tiếp tục chúm mũi vào những bài ôn thì dài dặc chiếm hết thời gian biểu trong ngày của dì.

Rốt lại, chỉ có anh em thằng Chứng là những người duy nhất hiểu được tâm sự u uẩn của tôi. Nhưng tại nó lại chẳng giúp gì cho tôi được ngoài chuyện nhét những lá thư của anh Điền nằm sâu hơn dưới mái tranh ám khói. Hơn nữa, anh em thằng Chứng về hòa với tôi phần lớn là do mối căm ghét kỳ lạ đối với anh Điền chứ không phải vì thấu hiểu được nỗi lòng ray rứt và ngổn ngang của một đứa con trai mới lớn.

Say mê không dứt trò vật nhau và ném đất, cũng như bỏ hàng buổi trời ngồi nghịch nhau với bầy ruồi đang bu quanh mụn ghẻ trên đầu gối, anh em thằng Chứng vẫn là những đứa trẻ hồn nhiên to xác so với môi bạn tâm mới mẻ của tôi hiện nay, vì vậy chúng chẳng bao giờ cảm nhận được một cách chính xác niềm vui và nỗi buồn trong lòng người bạn khốn khổ của chúng, cũng như chẳng bao giờ nhìn thấy hoặc sẽ chia được những hình ảnh rực rỡ và đầy xao xuyến trong những giấc mơ tôi vào lúc nửa đêm. Và như vậy, tôi đâu còn nhỏ dại. Anh Điền chỉ tưởng thế thôi.